

ner ere nødvendige. Jeg vilde ønske, at den højtærede Finansminister ikke havde brugt de Ord, han fremsatte om, at den nuværende Tilstand var uheldig overfor Udlandet eller egentlig overfor hans Bestræbelser for at skaffe et fast Statslaan eller i det hele taget skaffe Laan fra Udlandet. Jeg tror slet ikke, at det forholder sig saa. Jeg tror, at Bestræbelserne med Hensyn til at skaffe Statslaan fra Udlandet intet som helst have at gøre med dette, om Rigsdagen i Aar bevilger noget mere eller mindre for at skaffe Balance paa Regnskabet. Jeg tror overhovedet ikke, at det kan have nogen Betydning, thi de udenlandske Bankierhuse og lignende Institutioner ere ganske overbeviste om, at Danmark nok kan betale sine Renter; og den højtærede Finansminister skulde end ikke udkaste den indirekte Beskyldning mod Staten, at der i noget Øjeblik kunde være Tale om, at den vilde svigte de Forpligtelser, som vi ved Statslaan maatte paadrage os overfor Udlandet. Derom er der slet ikke Tale, til dette behøver man ikke at tage Hensyn. Derimod skulle vi naturligvis tage det meget berettigede Hensyn, at vi skulle skaffe Balance mellem Statens Indtægt og Udgift. Dertil vil, som sagt, Opkrævning af nye Skatter til et Beløb af omtrent 7 Mill. Kr. være tilstrækkeligt, og hvis man i dette høje Ting kunde enes om at stille sig paa dette Standpunkt, tror jeg, at man vilde staa stærkt baade overfor Finansministeren og overfor Folketinget. Et Tryk hviler der paa det høje Ting, fordi Folketinget har vedtaget Lovforslagene, men et passende Modtryk vilde være at sige dette: Vi bevilge, hvad der er nødvendigt, men ikke en Øre derover.

Harald Jensen: I den Skatteudskrivningslovgivning, som paabegyndtes sidste Aar, og som forhaabentlig skulde sluttes i Aar, er der ikke tildelt Socialdemokratiet nogen større Rolle. Hovedrollerne ere besatte med de regerende Partiers Mænd. Det er dem, der skulle sige, hvorledes Sagerne skulle udformes, og hvorledes det endelige Resultat skal være. Det Mindretal, jeg tilhører, kan ikke paa nogen aktiv Maade — det skulde da være ved et Tilfælde — komme til at gribe ind og omforme eller retlede eller paa anden Maade skabe et andet Resultat end det, som alligevel vil fremkomme som Følge af den Samvirken, der foregaar mellem de forskellige Regeringspartier. Man ser for øvrigt ogsaa, at hele Apparatet er i Orden.

Paa den ene Side har man Modstanderne mod Skattelovforslagene, saaledes som de komme her. Paa den anden Side har man i det ærede Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) Regeringens Mand, Forsvareren for disse Lov, og man tør vel ogsaa nok sige, at Forligsmænd holder sig til Rede. Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) er beredt til at komme frem, naar hans Medvirken bliver nødvendig. Saaledes bliver der ikke megen Plads for det lille Mindretal, jeg tilhører, til at øve nogen Indflydelse paa Sagernes Udvikling. Den Rolle, der er tildelt os, bliver nærmest Tilskuerens, men — det kan jeg forsikre de Herrer om — det bliver ikke nogen velvillig Tilskuer. Dertil have vi for meget en Følelse af, at naar Komædien er slut, saa ville vi alligevel blive dem, der komme til at betale.

Der er fra den højtærede Ordfører for Højre fremsat en Række Betragtninger, som jeg ikke er enig med ham i, men paa den anden Side fremkom der ogsaa enkelte Ting, som jeg kunde være enig med ham i, og som jeg gerne vilde bede om maatte blive fastholdte gennem Udvalgsbehandlingen. Se, det er Tanken om, hvorvidt man egentlig ikke kan undgaa den Skatteudskrivning, som her foreslaas, om der ikke findes anden Vej. Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) var ogsaa inde paa dette Spørgsmaal, om man ikke kunde faa Skatten mere ligelig udskreven i den Form, som Lovene have nu, og efter de Regler, som nu ere givne, saaledes at ikke enkelte skjule sig, medens andre maa betale. Det er jo saaledes, at naar der skal samles ind til et eller andet velgørende Øjemed eller lignende, saa vide vi alle, at det altid er en enkelt bestemt Kreds, som atter og atter maa betale. Der er nogle, som aldrig komme op med deres Pung, og de Folk, som komme og presse paa, kende saa meget godt de Folk, hvis Pung altid lukker sig op, og der komme de, og de gaa udenom den Dør, hvor man ikke vil give noget. Og saaledes er det ogsaa paa det Omraade, vi her tale om. Der er det jo saaledes, at en Kreds maa altid betale og betale til det yderste, medens det er lidet tvivlsomt, at der udenom denne Kreds staa store Kredse, som ikke betale, hvad de skulle betale. Anatole France fortæller, hvorledes den første Adelsmand blev til, og hvorledes han knap var kommen til Verden som Adelsmand, før han forstod at føle sig saaledes, at han som Adelsmand selvfølgelig ikke skulde betale Skat, men